

РЕШЕНИЕ

№ 7529

гр. София, 13.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 08.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2797** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 125 от Закона за държавния служител (ЗДСл.).

Образувано е по иск, предявен от А. С. М. срещу Министерство на външните работи, за заплащане на обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл в размер на 13 110 лв., за периода от 29.04.2020 г. до 06.01.2021 г., през който не е била на служба, поради незаконно прекратяване на служебното ѝ правоотношение със Заповед № Т-1578/29.04.2020 г., издадена от министъра на външните работи, заедно със законната лихва, считано от датата, на която ответникът е изпаднал в забава до окончателното ѝ изплащане. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение с ищцата и на основание чл. 104, ал.1 ЗДСл ответникът дължи обезщетение за период от 6 месеца, през който ищцата не е заемала държавна служба. Със Заповед № Т-28/19.01.2021 г. на министъра на външните работи ищцата е възстановена на длъжността, заемана от нея преди прекратяване на служебното ѝ правоотношение. На същата дата М. е подала заявление до работодателя вх. № 21-145/19.01.2021 г. на МВнР, с което е поискала да бъде възстановена на заеманата от нея длъжност, както и да ѝ бъде изплатено обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл за максималния период от шест месеца. В заявлението си, ищцата декларирала, че не е

била назначавана на друга държавна служба с по-ниска заплата и не е получавала възнаграждение за друга работа в по-нисък размер. Посочва се, че в случая са налице всички елементи на състава на чл.104, ал.1 ЗДСл, но независимо от това, до момента на подаване на исковата молба, нейният работодател не е изплатил полагащото ѝ се обезщетение.

В хода на устните състезания по делото ищцата, представлявана от адв. Б., моли съда да уважи исковата претенция. Счита, че тя е подкрепена от събраните по делото доказателства и заключението от приетата по делото съдебно-икономическа експертиза. Претендира присъждане на направените по делото разноски по представен списък.

Ответната страна – Министерство на външните работи, чрез процесуален представител юрк. П., моли искът да бъде отвърлен като неоснователен и недоказан. Счита, че в конкретния случай, съобразно Вътрешните правила за работната заплата, одобрени от министъра на външните работи, при изчисляване на заплата на ищцата към 19.01.2021 г. от Дирекция „Човешки ресурси“ е удостоверено, че същата следва да получава заплата в размер на 1986.00 лева, като подробно е изложен начинът на формирането ѝ в представеното по делото и неосопрено от ищцата писмо с изх. № 21ПР -145/11.02.2021 г. от директора на Дирекция „Човешки ресурси“. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Оспорва размера на платеното от ищцата адвокатско възнаграждение като прекомерен

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на предявения иск.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № Т-1578/29.04.2020 г. на министъра на външните работи е прекратено служебното правоотношение на А. С. М. за изпълнение на длъжността началник на отдел „Обществени поръчки международни проекти“ в Дирекция „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“ в МВнР, на основание чл. 33, ал. 1, т. 4 вр. чл. 2, ал. 2, т. 1 от Закона за дипломатическата служба /ЗДиплС/ и чл.7, ал.1, т.6 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, поради това, че лицето не отговаря на исискванията за заемане на длъжността.

С решение № 4831 от 10.09.2020 г., постановено по адм. д. № 4039/2020 г. по описа на АССГ, е отменена Заповед № Т-1578/29.04.2020 г. на министъра на външните работи. С решение № 162/06.01.2021 г., постановено по адм. д. № 11407/2020 г. по описа на ВАС – Пето отделение, е оставено в сила решението, постановено от АССГ.

От приетите по делото писмени доказателства – извлечение от трудова книжка МФ серия А-2011, № 000648 и представена от ТД на НАП С. на 28.10.2020 г. справка за получени доходи от служебни, трудови или други правоотношения, наличие на уведомления по чл.62, ал.5 от КТ за сключени договори, както и за данни за подадена декларация за самоосигуряващо се лице и за осигуряване по извънтрудови правоотношения за А. С. М., се установява, че в периода от 29.04.2020 г. до 06.01.2021 г., няма данни за подадени уведомления по чл.62, ал.5 КТ за сключени трудови договори, няма данни за подадена декларация на самоосигуряващо се лице, няма данни за подадена декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за 2020 г., няма данни за изплатени доходи от фирми за 2020 г.; съгласно справка по чл.73, ал.1 ЗДДФЛ, за периода 24.05.2020 г. до 18.01.2021 г. има данни за подадени осигурителни декларации по

образец № 1 с код „вид осигурен“ 15 за лицата, които получават парично обезщетение за безработица.

Видно от Заповед № Т-28/19.01.2021 г. за възстановяване на А. С. М., същата е възстановена като държавен служител на длъжност началник отдел към Дирекция „Управление на собствеността и М.“, Отдел „Обществени поръчки и международни проекти“, с основна заплата в размер на 2185 лева.

С писмо изх. № 21ПР-145/11.02.2021 г. директорът на Дирекция „Човешки ресурси“ към МВНР отговаря на запитване на ищцата относно размера на месечната ѝ заплата, отразен в Заповед за възстановяване №Т-28/19.01.2021 г. В писмото е разяснено, че съобразно Вътрешните правила за работна заплата, одобрени от министъра на външните работи, основната месечна заплата за длъжност „началник отдел“ е в размер на 1986 лева, но с оглед спазване на разпоредбата за недопускане на дискриминация, размерът на месечната ѝ заплата е запазен такъв, какъвто е бил към момента на прекратяване на трудовото ѝ правоотношение. В заключение, с писмото е заявено, че основната месечна заплата за длъжността в конкретния случай е в размера, определен в т.3 от Заповед №Т-28/19.01.2021 г., а именно 2185 лева.

По делото е изслушана и приета, като неоспорена от страните, съдебно-икономическа експертиза, която съдът кредитира, като приема, че е обективно и компетентно изготвена, съдържаща отговор на поставените въпроси. Вещото лице, след запознаване с доказателствата по делото и справка в МВНР, дава заключение по поставените му задачи както следва: Основното трудово възнаграждение на А. М. към момента на признаване на уволнението ѝ за незаконно е в размер на 2185 лева. Изчисленото обезщетение за срок от 6 месеца за периода 29.04.2020 г. до 28.10.2020 г. е в размер на 13 110 лева. Изчислената лихва върху главницата от 13 110 лева за периода 26.01.2021 г. до 19.03.2021 г. е в размер на 193 лева.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 АПК е предявен срещу юридическото лице – Министерство на външните работи, представлявано от органа, в резултат на чийто незаконосъобразен акт се претендира присъждане на обезщетение.

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В разглеждания случай е налице прекратяване на служебното правоотношение на ищцата със Заповед № Т-1578/29.04.2020 г., издадена от министъра на външните работи, отменена с решение № 4831 от 10.09.2020 г., постановено по адм. д. № 4039/2020 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 162/06.01.2021 г., постановено по адм. д. № 11407/2020 г. по описа на ВАС – Пето отделение. По делото е безспорно установено и обстоятелството, че ищцата не е била назначена на друга държавна служба с по-ниска заплата, нито е получавала възнаграждение за друга

работа с по-нисък размер. Следователно в случая е налице първата хипотеза на чл. 104, ал. 1 ЗДСл –държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

От приетите по делото доказателства - Заповед № Т-28/19.01.2021 г., писмо изх. № 21ПР-145/11.02.2021 г. и писмо изх. № ЧР—04-01-3587/06.10.2021 г., се установи по несъмнен начин, че основното месечно възнаграждение на ищцата е в размер на 2185 лева към момента на признаването на уволнението за незаконно. Приетата по делото експертиза също е констатирала, че основното трудово възнаграждение на А. М. към момента на признаване на уволнението ѝ за незаконно е в размер на 2185 лева. Изчисленото обезщетение за срок от 6 месеца за периода 29.04.2020 г. до 28.10.2020 г. е в размер на 13 110 лева. Поради това, настоящият съдебен състав приема, че дължимото съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл обезщетение на ищцата следва да се определи именно въз основа на така посочената основна заплата в размер на 2185 лв. Не е налице основание за определяне на размера на обезщетението въз основа на основната заплата за длъжността „началник отдел“, тъй като чл.104, ал.1 ЗДСл регламентира, че служителят има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно, а не въз основа на заплата за съответната длъжност. От текста на нормата е видно, че определяща размера на обезщетението е основна заплата на конкретното лице, пострадало от незаконно уволнение, а не от основната заплата за длъжността въобще.

По гореизложените съображения съдът приема, че искът с правно основание чл. 104 ЗДСл е основателен и доказан за сумата от 13 110лв., представляваща обезщетение за периода от 29.04.2020 г. до 28.10.2020 г, през който ищцата не е заемала държавна служба, поради незаконното ѝ уволнение със Заповед № Т-1578/29.04.2020 г.

Претенцията за присъждане на законна лихва върху сумата от 13 110 лв., считано от 26.01.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, е основателна.

При този изход на спора ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на ищца разноските, направени в хода на съдебното производство. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение е неоснователно. Като съобрази обема на извършените действия по правна защита и процесуално представителство от упълномощения от ищцата адвокат, съдът приема, че платеното адвокатско възнаграждение, което не надвишава значително минималния размер, определен с чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г., не е прекомерно. Ето защо, следва да се присъдят разноски в общ размер 1700 лв., представляващи платено адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лв., съгласно договор за правна защита и съдействие от 18.03.2021 г. и платено възнаграждение за съдебно-икономическа експертиза в размер на 200 лв.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на А. С. М., ЕГН [ЕГН], сума в размер на 13 110 (тринадесет хиляди сто и десет) лева, представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за период от шест месеца - от 29.04.2020 г. до 28.10.2020 г., заедно със законна лихва за забава, считано от 26.01.2021 г. до окончателното изплащане на обезщетението, както и сума в размер на 1700 (хиляда и

седемстотин) лева, представляваща разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяване на съдебния акт.

СЪДИЯ: